

יאיר ניצני מרים גבה



משנכנס אדר נוחרים בשמיכה

אולי הקורונה סוף סוף תעשה משהו חיובי לאנושות, והשנה נתרווח במסיבת זום ובתחפושת ספיידרמן בפיג'מה

חובבי מסיבות הטראנס שנמשכות שלושה ימים ביער בן שמן יסכימו שמדובר במסיבה שחורגת מכל פרופורציה, ואני תוהה מי מימן ואישר את התשלום עבור הקייטרינג, האלכוהול וההגברה במסיבה שנמשכה חצי שנה, ואם זה לא דורש חקירה של מבקר הממלכה.

בסיפור של ושתי יש צד פמיניסטי שהקדים את זמנו, שבו המלך מנסה להשוויץ ביופיה של אשתו מול החברים, והיא מסרבת להגיע. מכיוון שמהפכת מי טו עוד לא הגיעה באותה תקופה לפרס, המלכה מורחת מתפקידה, והמלך מכריז על תוכנית ריאליטי לבחירת אשתו החדשה, "המלך אחשוורוש קורא לך", כשהגדרות התפקיד כוללות בתולה שגם נראית טוב.

באופן שנשמע ארוך אפילו בהשוואה לתוכניות הריאליטי המרוחות של ימינו, הפורמט של אחשוורוש נמשך 12 חודשים, שבסופם נבחרת אחת משלנו, אסתר, אם כי לא באמצעות הצבעה במסרונים. לאסתר יש דוד, שאיך שלא נסובב את זה, קצת מסרסר בה למען שלום העם היהודי. גם פעד הגילים בינה לבין המלך לא ממש תקין, שלא לדבר על כך שמתקיימים ביניהם יחסי מרות. כדי להכעיס או סתם להסתלבט על הדורות הבאים ולגרום לתלמידים לפרוץ בצחוק באמצע ההקראה בבית הספר, כותבי המגילה מעטרים אותה בשמות בלתי אפשריים להגייה – בגתן ותרש, פרשנדה, פךמשתא, אריסי, ארידי, וינתא, והגדול מכולם – חרבונה.

הפורמט של מגילה מגולגלת אינו הדבר הנוח בעולם, בטח בעידן שבו מורים מבקשים מסטודנטים "שלא יכתבו להם מגילות". אולי הגיע הזמן להעביר את המגילה לפורמט מעודכן ומצומצם יותר של "סטורי אסתר" בפייסבוק, "ציוץ אסתר" בטוויטר, או להסתפק ב"אתגר הרעשן" בטיקטוק.

השירים

השירים של פורים משונים לא פחות. אין להם את התקף וזה לשנה חדשה של ראש השנה, את חגיגת החירות והאביב (והאגוזים) של פסח, או את אפקט האור, הנרות והסביבון של חנוכה. במקום זה יש לנו שיר בשם "אני פורים", שבגי לל עצלנות לא ברורה חולק את אותה המנגינה עם הלהיט "השפן הקטן". יש הטוענים בפזמון הפורימי ובמקום "לה לה לה לה לה", שרים "לה לה לה אפצ'י" – כנראה מתוך מחשבה שמחברי השיר האשימו את אדון פורים שכשהוא הגיע להתארח, הוא לא סגר אחריו את הדלת והצטנן.

הליצן בשיר "ליצן קטן נחמד" רוקד עם כל אחת. אם הוא אכן רוקד עם כל אחת, במה חטא הילד, שרק הוא צריך להתחנן בפניו "אולי תרקוד איתי?". אין לזה הסבר, אלא אם הילד אובחן כחיובי לקורונה או נמצא בבידוד.

ומה פירוש השיר "שושנת יעקב"? מי זו שושנה, איך היא קשורה ליעקב, ואם היא ביחסים איתו, למה היא לוי-טשת עיניים אל "תכלת מרדכי"?

לסיכום

חג פורים הוא חג גדול ליהודים, אבל רבים טועים ושרים "חג גדול לילדים". זה לא מפתיע, כי בסופו של דבר, המבוגרים רק עסוקים במציאת תחפושות לילדים ובשינוע משלוחי מנות בכמות שלא היתה מביישת שליח של תן ביס. לכן אני ממליץ לשחרר את המבוגרים מחובת החגיגות. אם בכל זאת רוצים לא לשכוח את מאבקנו ההיסטורי בפרסים, אפשר לצפות מדי שנה בסדרה טהרן, ובא לציון גואל. ●

yairn@israelhayom.co.il

במגפיים אבל רק חצי גוף עליון. אפשר גם להסתפק בפילטר של ארנב באייפון, או במקום זומבי להתחפש ל"bye zoom", אחד שב-10 מכבה את המצלמה בזום, ומאז הוא ישן מת. איך שלא תסתכלו על זה, פורים הוא חג שמרכז לתוכו המון מוזרויות, כולל מהמגילה, השירים והמנהגים. אפילו האמירה "משנכנס אדר מרבבים בשמחה" לא מחזיקה מים: זה כבר האדר השני ברצף שלא מרבבים בו בשמחה אלא בנגיפים, בידורים, אבטלה, פשיטות רגל וילדים שלא הולכים לבית הספר, והשמחה היחידה היא כשמגיע השליח עם המלאווז מוולט, שדף החיובים מהם בסוף החודש הוא באורך של מגילת אסתר.

האוכל

האוכל ברוב החגים היהודיים הוא לא להיט בינלאומי. לא ידוע לי על מסעדת כוכבי מישלן שהלכה על הקונספט של ראש של דג בראש השנה, מצות בטעם דיקט ומרור בפסח, ופירות יבשים בט"ו בשבט. בפורים אנחנו כנראה



איור: טל לזר

שוברים שיא, כשהסמל הקולוניאלי של החג הוא מאפה משור לש ממולא פרג בשם אוזני המן. נשאלת השאלה אם מאפה המתחזה לאוזניים של פרסי קרום עם נקודות שחורות זה משהו שאמור לשמח אותנו ולגרות את התיאבון? גם אם רצו לדמות צורה של אוזניים, לא ברור לי מה עושה בתוכן המילוי השחור, אלא אם במקביל לעבודתו כצורה, המן גם השלים הכנסה כמכונאי רכב. בכל מקרה, לא נראה לי שזה משהו שמגביר את התשוקה למנה אחרונה.

המגילה

מדובר בעוד סיפור שבו אנחנו עפים על עצמנו במסגרת הסדרה "מנסים לחסל את העם היהודי ואנחנו מביאים להם אותה בהפוכה". הפעם זה סיפור לא אמין על מלך פרסי מטורלל, קריזינר חסר יכולת לדחות סיפוקים, שיש לו ממלכה מהורו ועד כוש (לא פוליטיקלי קורקט, מומלץ להמיר ב"מהורו ועד שחום"), שחוגג את שנתו השלישית בשלטון במשתה שנערך במשך 180 יום, לא פחות. גם

מה יותר משמח מחג פורים? מסיכות, רע" שנים, שירים וריקודים. אבל לא אצל כולם. ככל שעוברות השנים אני מגלה יותר ויותר אנשים שלא ממש אוהבים את החג הזה. הוא מתקשר אצלם לזיכרונות ילדות מבאסים ומנהגים מוזרים, רק שהם מתקשים להודות בזה באוזני הרוב החוגג, מחשש שייצא להם שם של מחרבי מסיבות, פורים פופר. אולי הגיע הזמן לפתוח קבוצת תמיכה לאנטי פורימיסטים אנונימיים, שם נוכל לחזק זה את זה ולטנף בצוותא על הנורניקים שמתחפשים.

כבר כילד, כשחצי כיתה התחפשה לקאובוי, לא הבנתי למה אני אמור להפוך פתאום יום אחד בשנה לאחראי על עדר של פרות במערב הפרוע של ארה"ב עם אקדח על החגורה, ומה האינדיאנים עשו לי רע. ההורים שנאו את פורים, כי בתקופה שעוד לא ייבאו לכאן תחפושות מסיין, הם נאלצו לתפור לנו בעצמם את תחפושות הליצן ומלכת אסתר מבר, ובעל כורחם להתחפש לחייטים לשבוע אחד. זה היה מאמץ אדיר וחסר פרופורציה לעובדה שהאירוע

נמשך יום אחד בשנה, ושהתחפושת כבר לא רלוונטית בשנה שאחריה. התחפושת גירדה נורא, האיפור המוגזם עיצבן את העור, והיתה תחושה חזקה של תחרות לא הוגנת מול הילדים האחרים שאינם תופרת במקצועה.

מצד שני, בעידן היבוא מסיין נוסף החשש שהתחפושת הדליקה תעלה באש, מה שיהיה מביך במיוחד אם מדור בר בתחפושת של סמי הכבאי. מול שברך כלל יש גשם בפורים, שיכבה את התחפושות הבעורות.

גם היום, כשמגיע פורים והגברת הראשונה לוחצת עלי להיכנס לתוך תחפושת של קוף, ללוות אותה למסיבה כשהיא לבושה כאיילה ולהסתובב לילה שלם בין אנשים שאני אמור להכיר אבל לך תדע מי מסתתר מאחורי המסיכה של דונלד טראמפ או של דקל וקנין – אני מרגיש מוזר מאוד. אולי השנה הקורונה סוף סוף תעשה משהו חיובי למען האנושות, ובחטות המגיפה וההנחיות אוכל לנצל את המצב ולהסתפק במסיבת זום, שבמסגרתה יכבדו תחפושות כמו מלכת אסתר בטרנינג, ספיידרמן בפיג'מה, או החתול